

DRYP

KERTI NAPLÓ HELYETT

Új évet köszöntünk. Legyen mindnyájunknak szép, békés s kedves ez a megkezdett esztendő! Most ugyan januári kerti naplót még nem tudnék írni, hiszen éppen csak belekaptam az óév decemberébe, amikor ide ültem a billentyűk mellé. Gyurka bácsitól kapott fügebokrainkról sincs mit meséljek. Egy levél nem sok, annyi sem maradt rajtuk. Egyébként is, egy januári kerti napló mondanivalója úgysem különbözne nagyon a decemberitől. No, de még olyat sem tudok írni. Zsákfalusi kertünk ugyanis elárvult. Benne évközben a legfontosabb teendőket Jani bácsi szomszédunk látta el. És a városi kertünkre sem jutott több, mint a madáretetők kiakasztása s feltöltése napraforgó maggal. Bocsánat kaszattal – mert a napraforgónak kaszat a termése. Egymagvú kaszat.

Az első gyorsan elkészíthető madáretetünk egy kiürült étolajos flakomból készült. Csupán az oldalán kellett egy ajtónak alkalmas nyílást kivágni s kicsit behajtani a küszöb élet, hogy a madárcák jól meg tudjanak kapaszkodni rajta. Szigetelő szalaggal rögzítettem, hogy a bejárat kényelmesebb legyen s így talán a madaraknak sem csúszott a lábuk rajta. Ezután az egykori olaj kiöntő nyíláson át már fel is volt tölthető maggal az alkalmi etető s ki lehetett akasztani a kerti fák valamelyik ágára. Volt még egy előnye ennek nagyon városiasra sikerült madáretetőnek. A galambok ugyanis nem tudtak hozzáférni az eleséghez s nem tudták elzavarni sem a kisebb testű madarakat. A cinkék ugyan minden egyes maggal elröppentek egy közeli ágra és ott fogyasztották el azt, így soha sem alakult ki tolakodásra alkalmas tumultus a kapuban. Ez a cinke szokás, valamiféle madárrendet is fenntartott az etető körül.

Másféle rendet tartott a madáretetés körül Kopó kutyánk. A nagyobb testű madarak „kirekesztésének” elkerülése érdekében minden alkalommal kiszórtunk egy marék eleséget a madáretető alatt lévő kőasztalra is. Az etetőből kiszórt magok – többnyire maghéjak – egyébként is odahullottak, s a rigók meg galambok abból próbáltak válogatni, míg Kopó kutyánk házőrző kerti portyái ki nem terjedtek a kőasztalra is. Mikor észrevette a madarak veszekedését felugrott az asztalra s rajta szoborrá meredve őrizte a mag hulladékot. Vagy ki tudja, lehet, hogy csak az „irigy kutya” tört ki belőle.

Befejezésül egy 2010-ben készült fotóval illusztrálom az elmondottakat, hátha kedvet kap valaki ilyen mekkmesteres barkácsoláshoz. A kerti madárcák bizonyára örülnének neki s majd tavasszal, nyáron meghálálják a gondoskodást. Arra azonban mindenkinek legyen gondja, ha elkezdte etetni a kert növényvédőseit, mindig legyen eleség a tartóban, ha már oda szoktattuk őket.

OLVASÓI HOZZÁSZÓLÁS

Farkas Pista: „A fügelekvártól Tarnai Imre bácsi lelkéig...” címmel a decemberi Koinóniában megjelent cikkéből idézek:

„*«Tudattalan folyamatnak nevezem azokat a folyamatokat, amelyekre... egyfajta automatizmus jellemző...*

Az ember tudatos folyamatainak legfőbb funkciói: önmagunk és környezetünk folyamatos követése, a célok tudatosítása....» (Bóta Tibor)

Mennyire szeretném, ha automatizmusom – gondolati, érzelmi, fizikai megnyilvánulásom – nem mechanikus, hanem mindig tudatos, azaz lelkiismeretes lenne. Ha őszinte vagyok magamhoz láthatom, hogy ettől messze vagyok. Tényleg csak azért állok meg néha, mert valami szokatlan megállít, a többit „csípőből” kezelem, mert így használom el a legkevesebb energiát. A megállás pillanata viszont ráébreszthet valamire, amire máskor sohasem gondolok. Arra, hogy vagyok. Talán nem a döntés, hanem az elhatározás pillanata ez. Nem a döntés két élethelyzet közt, hanem elhatározás, elhatárolódás a mechanikustól a tudatos javára. A ráébredés hozhatna egy érzelmet, egy hálaérzést és egy tisztánlátást. A mechanikus működés, bármennyire is gazdaságos erre sohasem ébreszt rá, csak a megállás. Úgy működni automatikusan, természetesen, hogy mindkettőt lássam, és ne felejtsem el, ez lenne a „mennyek országa”, ami itt van. A környezet folyamatos, belevezett követése az, ami tudatlan arra, hogy van. Ez lenne a „pokol”, ami szintén itt van. A közte lenni: annak látása, ami van, ahogy mechanikusan működök és ugyanakkor annak a látása is, hogy vagyok, hozza létre azt, ami talán a Bokor célja is: a lelkiismeret fejlődése és megnyilvánulása a világban. Ez az ember világa.”

Pista gondolatmenetével teljesen egyetértek. Nemcsak ezek a gondolatok, de ezek háttere – amit más írásaiból volt szerencsém megismerni – valóban nagyon sokat adtak nekem. Köszönöm.

Két fogalom van, amit mindketten használunk. Ezek a tudatosság, és az automatizmus.

- A tudatosság alatt Pista azt érti, hogy ráébredek arra, hogy vagyok, és ennek minden következményét. Az írásomban a tudatosság szónak más jelentéstartalma van.
- Az automatizmust Ő más megközelítésben használja, mint én, annak negatív oldalát emeli ki, azaz azt, hogy mechanikusan, gépiesen élek, „csípőből” kezelem a dolgokat. Ez nagyon is reális veszély jelent az életünkben.

A tudattalan folyamatokról korábbi írásomban azt írtam, hogy azokra „egyfajta automatizmus” jellemző, ezzel pusztán arra utalva, hogy képesek akarati és tudatos közreműködés nélkül is működni. Az írás többi részében azt próbáltam részletesen kifejteni, hogy tudattalanunk és tudatunk között folytonos információcsere van. Tudatunk megpróbálja felfogni, értelmezni a tudattalan jelzéseit, és erre valamilyen formában reagál. Tudattalanunk ezeket a reagálásokat, valamint az új benyomásokat, élményeket, hatásokat vagy beépíti a megfelelő sémába (asszimiláció) vagy - nem egyezés esetén - képes ezek hatására módosítani az érintett sémáit (akkomodáció). Persze ehhez kellő nyitottság és őszinteség kell. A tudattalan működése (bár egyfajta automatizmust is tartalmaz) egyáltalán nem nevezhető mechanikus, gépies működésnek. Az olvasóban, aki Pistának az automatizmus negatív oldalával kapcsolatos gondolatait olvassa, ez aligha fogalmazódhat meg.

Az „önmagunk és környezetünk folyamatos követése” szóösszetétel kapcsán én a követés szót az írásomban a monitorozás értelemben használtam, azaz önmagam és környezetem állandó tudatos figyelése, mely segítségével az ember folyton készen áll a szükséges módosításra, változtatásra. Pista a környezet folyamatos, belevezett követéséről beszél, ami maga a „pokol”. Itt a „követés” szót ismét más jelentéstartalommal használja, (sajnos erről nem tesz említést), így az olvasó, aki keresi azt, hogy mi kapcsolja össze a „követés” szót a két írásban, vajon mire gondolhat?

Azért gondolom a más jelentéstartalom, ill. megközelítés jelzését fontosnak, mert itt két igen értékes megközelítésről van szó. Ezek nagyon is jól összefűzhetőek, és képesek egymást kiegészíteni. Az embernek kell, hogy legyen egy élő, tudatos kapcsolata a tudattalanjával. Ennek hiányában az embert gondolati, érzelmi, fizikai megnyilvánulásai területén nagy meglepetések érhetik. A Pista által kifejtett másfajta tudatosság, azaz annak átélése és tudatosítása, hogy vagyok, valamint az éber állapot megőrzésére irányuló folytonos figyelem jelentős pluszt ad, és új távlatot nyit tudatunk és tudattalanunk élő kapcsolatában. A két megközelítés képes egymást gazdagítani!

Az éberség fontosságáról volt szó, de most hadd álmodjak mégis egy kicsit. Milyen nagyszerű is lenne, ha együttgondolkodásaink során mindig képesek lennénk összefűzni elképzeléseinket, és így kölcsönösen tudnánk egymás értékeit erősíteni. A látszólag ellentmondó elképzeléseink esetén pedig megpróbálnánk felismerni, hogy hátha csak a valóság egy másik szemszögéből történő megközelítésének a másságáról van szó. Természetesen vannak összeegyeztethetetlen elképzelések is, de ez esetben is törekedni tudnánk a másik indítékának a megismerésére. Ez az, ami kölcsönösen gazdagító lenne, és jó érzéssel tudná eltölteni az embert.

Bóta Tibor

Balra-szomszéd ifjúkori verse:

Tótfalusy István

Karácsonyi leoninusok

Barmok romlatag ágyán, Jessze ígéretes ágán
Új élet születtett; boldog a Szűz: anya lett.
Barmok romlatag almán, kisfia fekszik a szalmán,
Barlang, ágy csupa fény: Isten, a Szűznek ölén.
Künn viharok furulyáznak, tépik a pusztai fákat.
S lám, elnyugszik a szél benne, az akol küszöbén.

Játszik a gyermek, a karja kicsúszott, nincs betakarva,
Mária nézi: nevet – „Fűj az ökör melege!”
Fűj az ökör... s ugye, jó lesz? – fűrge tüzet vete József:
Lobban a rózserakás, mind csupa láng, ragyogás.

Csillan a jó bari szőre, vidáman a szürke tetőre
Fény fut. Koppan a kő: „Pásztorok, gyertek elő!”
Vének s ifju legények, jönnek, az ajkukon ének.
Billeget ám a dudás, fújja a kis furulyás!
Néz az ökör: „Soha ilyet!”, a csacsi nagy füle billeg.
Mind forróbb, tüzezebb, Mária könnye pereg.
Anyja ölében a gyermek, tapsol a mennyei herceg:
Kedv, öröm, isteni tett - Krisztus megszületett!

Barmok romlatag ágyán fekszik a második Ádám,
Új ág, égi virág, újul a régi világ.

